

eiX amplem

Butlletí de l'ANC de l'Eixample, Sant Antoni i Sagrada Família

Abril 2018 - Número 10

Editorial Què fa ara l'ANC?: SEGUIR

Pot semblar que no fem gaire, però si doneu un cop d'ull al web veureu que tot es mou i força ràpid. El primer que cal tenir en compte és que políticament dia a dia, i potser en hores, la situació es canvia. Constantment l'estat espanyol posa traves a qualsevol pas que es dona. Vol eliminar tot el que es mou a Catalunya. El fiscal vol perseguir els CDR's volen il·legalitzar l'ANC i l'Òmnium. Cada situació provoca nous detinguts...

PROU OSTATGES: Hem, fet un dejuni col·laboratiu de protesta a Barcelona y ara es fa a altres parts del territori.

POBLE EMPRESONAT: Presons itinerants per diferents pobles i ciutats del país. Hi col·laboren Òmnium, les territorials i altres entitats. Els que s'hi sumen s'empresonen per hores o dies, en solidaritat als empresonats.

Al web de l'Assemblea, apareixen constantment els diferents actes com "els dinars grocs", que es fan per tot el territori. A molt llocs hi ha força activitat.

Juntament amb Òmnium, també hi ha la Caixa de Solidaritat, ja sabeu, una forma més d'ajudar.

INTERNACIONALITZACIÓ: Les diferents assemblees exteriors segons els països on són, fan accions reivindicatives i visualitzadores del que està passant aquí.

COORDINACIÓ: Des de les territorials es procura estar coordinats amb les diferents entitats que volen la República, CDR's etc. i tots els que volem moure el país.

Els actes van des de dies fixes (les caminades del divendres), fins a un sol moment: un dinar, una xerrada, una trobada, una cantada, tot el que pugui cridar l'atenció i recordar els presos i els exiliats. Al web també hi ha el comptador dels dies que fa que ho pateixen.

Últimament participem en el recent creat **Espai Democràcia i Convivència**, molt ampli i que ha estat l'organitzador de la multitudinària manifestació del passat 15 d'abril per la llibertat i amb el lema "US VOLEM A CASA".

Recordem que el Secretariat Nacional, l'òrgan de funcionament de l'ANC acaba de fer les seves eleccions i la majoria dels secretaris som nous i aquests dies ens posem a funcionar.

XARXES SOCIALS: L'Assemblea és força activa també en les noves eines, sobretot ho són les territorials en els seus pròpies webs, *twitters*, *facebook* ...

Cal estar pendents cadascú del que es fa al nostre entorn per poder-hi col·laborar, participar i seguir tota l'actualitat.

**Bona feina!
Força i República!**

Quan l'aparell judicial es converteix en l'aparell repressor

Una de les condicions bàsiques del sistema Republicà de Govern és la divisió efectiva dels poders de l'estat. En els darrers dos anys, ha quedat palès que, en el *Reino de España*, aquesta divisió de poders ha estat anul·lada per l'acció del poder executiu que presideix M. Rajoy.

La presó preventiva dictada contra polítics i dirigents socials, en presons de fora de Catalunya i en les pitjors condicions possibles, ha impedit l'elecció democràtica dels candidats que van guanyar les eleccions el 21 D. Un argument de pes per considerar que determinats estaments jurídics estan supeditats a les decisions polítiques d'un *Gobierno* venjatiu i repressor.

Per tal d'aprofundir en aquest tema, que tant ens interessa, però del qual se'ns escapen alguns elements i implicacions jurídiques a la gent del carrer, hem volgut conversar avui amb l'advocat Jordi Domingo: membre de la Coordinadora de l'Advocacia de Catalunya i de la Plataforma "Querellants per la República". Sens dubte, una veu sobradament autoritzada

per il·lustrar-nos sobre l'actuació i els condicionants de l'aparell judicial espanyol.

Eix. Davant l'ofensiva judicial contra els representants polítics de l'independentisme, s'ha proposat una acció legal per denunciar el jutge Llarena per prevaricació. Ens podria aclarir en què consisteix?

JD. Aquesta acció legal arrenca del suggeriment de l'advocat Javier Perez-Royo, catedràtic de Dret Constitucional de la Universitat de Sevilla al programa, de TV3, *Preguntes Freqüents*. La proposta va ser recollida àmpliament per les xarxes socials i va derivar en la creació de la Plataforma "Querellants per la República". Un grup constituït per un potent equip tècnic, que busca globalitzar i instrumentalitzar l'elaboració de querelles per prevaricació, no només contra el jutge Llarena, sinó també contra la jutgessa Lamela i contra la sala del Tribunal Suprem.

Hem de tenir en compte que prevaricar significa **dictar resolucions injustes sabent que ho son**, és a dir, de forma intencionada i que, l'article 446 del Codi Penal preveu penes de presó, multes i inhabilitacions per a aquests casos, en els que un jutge o magistrat dicta una sentència o resolució injusta, essent totalment conscient de que ho és.

En aquests moments, no podem precisar encara el nombre i les característiques de les querelles, però sí, que volem que siguin milers de persones les que les presentin.

Eix. El Jutge del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del Reino de España acusa al President de la Generalitat, als Consellers destituïts per l'article 155, a d'altres diputats i a dirigents d'Òmnium i l'ANC del delictes de *Rebelión*. És una acusació justificada?

JD. En absolut. Perquè es consideri rebel·lió cal, inexcusablement, que hi hagi hagut violència. I en aquest cas, no hi va haver cap agressió armada ni física. Rebel·lió va ser la del Tinent Coronel de la Guardia Civil, Tejero, quan va assaltar, amb armes, la *Cámara de Diputados* el 23-F de 1981.

Tampoc no és acceptable que es parli d'una "violència tendencial" o "mental". Aquests dos conceptes han estat àmpliament debatuts, tant en l'àmbit estatal com internacional, i no s'han acceptat. Per parlar de rebel·lió, cal que la violència sigui física i generi superioritat d'una part sobre l'altre. A Catalunya, l'única violència que vam viure va ser l'exercida per part de los *cuerpos del orden*, policia i Guàrdia Civil, contra la població indefensa l'1-O. Tot això, contravenint les instruccions rebudes de la jutgessa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), Mercedes Armas, que instava la policia a evitar el referèndum "*sin afectar la normal convivencia ciudadana*".

Recentment, aquest debat també ha estat ratificat pel tribunal alemany que ha rebutjat imputar el delictes de rebel·lió al President Puigdemont, i ha destacat la manca de violència per part del govern català.

Així doncs, aquesta situació ha evidenciat, davant del món, la contaminació política que hi ha dins del sistema judicial a Espanya.

Eix. Sabem que el *Gobierno del PP* ha judicialitzat la política contra Catalunya. Ara es diu que "la judicialització s'ha polititzat", què vol dir aquesta frase?

JD. És un joc de paraules. El govern de l'estat és incapaç de resoldre un problema polític utilitzant la política, que és el que es fa en Democràcia. El sistema judicial espanyol, sobretot en les instàncies més altes, està tan contaminat per la política del *Gobierno*, que veu afectada la separació de poders. Només la negociació ofereix solucions acceptables. La judicialització és el fracàs de la política. Per això, en altres països, on la separació de poders és autèntica, com passa a Alemanya, no poden entendre algunes actuacions de la judicatura espanyola.

Eix. Es diu que la justícia espanyola "és garantista". Així doncs, quines garanties tenen els nostres presos polítics de tenir un judici just?

JD. Cap ni una. Des de la primera actuació ha quedat clar que s'han perdut les garanties. La presó provisional ha de ser

sempre una mesura molt restrictiva i excepcional, aplicable només quan hi ha perill de destrucció de proves, si es pot donar una reiteració dels fets imputats o si existeix el risc de fuga. Des d'el moment en què el Govern de la Generalitat va ser il·legalment destituït pel 155, no es dóna cap dels dos primers supòsits i, a més, cal tenir en compte que els empresonats es van presentar a l'Audiència Nacional i al TSJ voluntàriament. Per tant, no és justificable la presó. Els presoners són ostatges en presons espanyoles, a centenars de quilòmetres de Catalunya.

També és important recalcar que qui hagués hagut de jutjar els delictes no és el fiscal de l'estat, que és el cap del Ministeri Fiscal, nomenat pel rei a proposta del govern espanyol; sinó el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. No oblidem que la mateixa Audiència Nacional, amb el vot de 25 magistrats, va resoldre que el delictes de rebel·lió no era competència seva i tampoc del TSJ espanyol. Ells mateixos es salten les resolucions i les lleis que dicten. Això ofereix garanties?

Eix. És correcte afirmar que no es jutgen fets sinó idees?

JD. La Justícia Penal, tal com s'ensenya a la Universitat, es basa en fets i autors. No es poden jutjar fets que no han passat ni tampoc intencions.

El jutge Llarena, en les interlocutòries, expressa que el que es jutja són idees, no es presenten els fets, llocs, dies i hores en els quals es van cometre els delictes, ni el nom dels responsables; sinó ideologies, concretament la ideologia independentista. El més paradigmàtic és quan el jutge nega l'alliberament de Joaquim Forn i, en l'interlocutòria, es veu com condemna, per avançat, la seva ideologia. No aixeca la mesura cautelar perquè: "qui el mana segueix insistint en .." és a dir que valora l'actitud de terceres persones i això és una aberració del codi penal.

Eix. Veient l'escenari en el que ens trobem, quins són els instruments que podem utilitzar per enfrontar-nos al que es pot considerar un estat d'indefensió?

JD. D'entrada, ens hem de defensar amb una orientació més tècnica o més política, segons el cas. Amb la idea d'anar a denunciar-ho a Europa i al Món.

En primer lloc, hem d'exhaurir totes les vies i les instàncies en l'àmbit espanyol, tot i que correm el veritable risc d'indefensió i prevaricació. Això ens pot portar temps, més del que voldríem, però al final, estic segur que la veritat triomfarà.

Tant en la lluita política com en les mobilitzacions de tot tipus, incloent les accions legals a les quals tenim dret, només hi ha un camí possible: perseverar i persistir, aquesta és la clau de volta.

twitter: twitter.com/querellatsXrep

telegram: t.me/querellatsXrepublica

Comunicat detenció President Puigdemont

El diumenge 25 de març el nostre President Puigdemont va ser retingut a Alemanya, per una euroordre de extradició, en primera instància la fiscalia va determinar mantenir-lo a la presó a Neumünster, finalment els jutges del Tribunal Superior de Justicia de Sle-

ving-Holstein, han descartat l'acusació de rebel·lió, perquè no ha existit violència en cap moment del procés.

Això és un greu contratemps a tot l'argumentari del jutge Llarena per mantenir en presó preventiva tots els encausats per rebel·lió. De moment poc han in-

fluit les maniobres de l'Estat Espanyol, com el cas que s'ha relacionat ,de la possible compra de 50 avions de combat Eurofighter de comú entesa amb Alemanya.

Els dies o setmanes vinents veurem quin paper vol representar Alemanya en aquesta situació i en resoldre el con-

flicte entre Catalunya i Espanya, també tindrem una imatge del grau de justícia i democràcia a Europa.

Les llengües són com les balenes

La protecció dels ecosistemes és una necessitat compartida per les societats actuals i, quan per algun motiu s'alteren, cal recuperar-ne en major o menor mesura l'estat inicial per evitar-ne l'extinció. Avui podem dir que la consciència ecològica s'ha instal·lat per quedar-se i es protegeixen íntegrament determinades zones, sovint amb una intervenció decidida de l'home, per equilibrar els territoris; actualment ningú no entendria que no fos així. Quan aquest equilibri es veu amenaçat, sorgeixen mil maneres i els ciutadans s'enfronten amb els poders.

Una bona part dels professionals que ens dediquem a la lingüística, a l'ensenyament de les llengües, al magisteri o a les traduccions assistim amb certa perplexitat a la indiferència d'aquests mateixos ciutadans davant de la lluita en contra d'uns sectors que veuen en els plurilingüismes mal entesos i en la globalització una forma per aniquilar les llengües minoritàries i minoritzades. I és que les llengües amb pocs habitants fan nosa i la fal·làcia d'una llengua única que serveixi perquè tothom s'entengui és fàcil de vendre.

Llavors sorgeixen mil maneres d'intentar que aquestes llengües vagin quedant arraconades fins que els seus parlants, seduïts i/o forçats per les idees universalistes i les fantasmagòriques lleis del mercat, les van abandonant quasi sense ser-ne conscients fins que un dia descobreixen perplexos que els seus fills i els seus néts ja quasi no les parlen. Europa ha estat i està ple d'exemples que ignorem completament. Nosaltres només en som un de tants.

Assistim indefensos a una planificació d'aniquilament de la nostra llengua que arrenca de molt antic. Una repassa a la història i trobarem tantes lleis i tants decrets com vulguem dels governs centrals, siguin del color que siguin, que des del Decret de Nova Planta el 16 de gener de 1716 s'han anat generant per acabar amb el català. Una cerca a la Wikipèdia¹, posant simplement *cronologia de la repressió del català*, us deixarà atònits.

Ara som en un moment extremament delicat; primer perquè les llengües sense estat tenen mala peça al teler;

a Europa, tot i tenir estat, també pateixen llengües amb pocs parlants com són l'eslovè, l'hongarès, el finès, el noruec, el letó... Segon, perquè van "a por la llengua", com molt bé es demostra amb les campanyes contra l'escola o contra els mínims mitjans de comunicació en català. I tercer perquè la poca consciència lingüística dels parlants fa que cedim constantment a la pressió del castellà.

Els estats tenen moltes formes d'eliminar allò que no afavoreix els seus interessos, els mal anomenats "intereses de estado", i en nom d'això són capaços de tot, tal com ho estan demostrant. I acabaran amb la llengua si no aconseguim els mitjans per protegir-la, restaura-la i regenerar-la. Ara ja parlem una mena de traducció del castellà que és el primer pas per la fusió.

I és que les llengües són com les balenes: quan hàgim mort l'última, hauran desaparegut per sempre.

¹ https://ca.wikipedia.org/wiki/Cronologia_de_la_repressió_de_la_llengua_catalana

«La defensa de l'escola en català –un sistema, cal recordar-ho, que garanteix el coneixement del castellà– no es fa per imposar una llengua, sinó per donar-li una oportunitat, per salvar-la.»

IGNASI ARAGAY (periodista)

«En el meu cas, estic convençut que vaig aprendre a parlar en català gràcies als meus amics catalano-parlants que se'm dirigien constantment en aquesta llengua.»

TAYSSIR AZOUZ (mestre)

Immersion

Us diré un secret molt fi...

Us diré que una persona que té una mare castellana i un pare català (o a l'inrevés), sempre i quan tots dos parents visquin amb normalitat la seva llengua i no hi renunciïn, ni voluntàriament ni obligada, una persona a la qual han parlat en dues llengües des que va fer el primer plor aprèn a diferenciar-les a relacionar els significats que contenen, té l'oïda oberta a dues fonètiques, a dues prosòdies, a dues estructures, a dos diccionaris... Aquesta persona fa anar el seu cervell d'una manera més rica i més complexa que la que només ha rebut l'estímul d'una sola llengua. I aquesta és la sort de ser bilingüe.

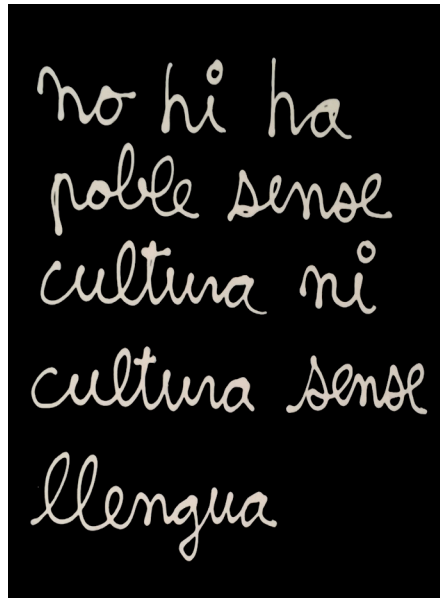
Però no tothom té aquesta sort!

A diferència d'altres territoris de l'estat espanyol, a Catalunya el coneixement de la llengua pròpia, el català, és un dret per a tota la ciutadania.

Partint de la base que **l'escola gratuïta i obligatòria, l'escola pública**, és un recurs anivellador de desigualtats entre grups d'una mateixa societat, es tracta de proporcionar a tots els infants allò que la família no pot donar: des de la socialització amb els diversos iguals

fins a l'adquisició de coneixements, procediments i tècniques. No cal insistir-hi.

És per preservar aquesta funció equitativa de **l'escola pública** que l'alumnat autòcton (de família catalana) i al·lòcton

(de família de procedència no catalana) aprèn i utilitza la llengua del país en els anys d'escolarització. Del mètode que es fa servir per desenvolupar aquest aprenentatge se'n diu **immersió**. O sigui que

a tots els infants escolaritzats a Catalunya se'ls proporciona l'opció de ser parlants bilingües.

M'ensenyas a parlar català però, amb qui?

Ara bé, qui farà servir el català si els que ho poden fer d'una manera fàcil i automàtica se t'adrecen en castellà? És ben clar. Ningú.

Calen interlocutors per parlar, per parlar en una llengua cal poder trobar qui la parli amb tu. Si els parlants renunciem a parlar la nostra llengua en benefici de la immediatesa, el profit en la transacció, si demanem la parada a l'autobús en castellà, si comprem pa en castellà ... -el lector es pot fer una llista d'allò que fa o veu fer. Si no parlem català a una persona perquè la seva fesomia ens fa suposar que deu ser xinès, recorrem sens dubte al castellà (tret que parlem xinès) i farem un flac favor a la persona i a la nostra llengua que de mica en mica deixarà de ser vehicular, de relació, i esdevindrà una estúpida obligació escolar que no porta enlloc.

Mercè Maure

Professora de Llengua i Literatura Catalana

Les veus de la caverna....

"Entre todos devolveremos al catalán a su situación anterior a 1978. Es decir matarlo de hambre y despojarlo del prestigio que ha obtenido a costa del castellano"

Carta de Francisco Caja, president de *Convivencia Ciudadana* a Alberto Rivera

Alberto Rivera,
presidente de Ciudadanos

LES TERRITORIALS
DE L'EIXAMPLE
AGRAEIXEN
PROFUNDAMENT LA
COL·LABORACIÓ DEL
COMERÇ AMIC
EN LA DIFUSIÓ
DEL BUTLLETÍ

"...es evidente que C's debe ser el beneficiario de la guerra de la lengua. Una guerra que ganaremos contra los que nos quieren imponer un idioma del pasado que por desgracia Franco no acabó de poner en su sitio"